

„...minden lehetséges annak, aki hisz.”

A történet a színeváltozás után játszódik, amikor Jézus lejött a hegyről és közeledik a magukra hagyott apostolok felé, akik a néma lélektől megszállt ifjú gyógyításával próbálkoznak (dicséretesen, bár sikertelenül).

Nézzük, a jelenlévők vajon miképpen látták az eseményeket.

Apostolok – Jézus túl sokat várt tőlük, elvégre csak halászok! Erre a csodára nem képesek, hiszen még imádkozni sem tudnak rendesen, mert akkor szót fogadna nekik a gonosz, megszálló lélek. („ez a fajzat nem megy ki másképpen csak imádság által”) Sikertelenségüket elég nyilvánvaló módon értékeli Mesterük: „Hitetlen nemzedék, meddig tűrjelek még titeket?”

Mi ismerjük a lehetőségeinket és a határainkat? Jól viseljük a kritikát?

Beteg – Szeretne megszabadulni a benne működő, elhatalmasodó rossztól. Valóban? Idézetünkben nem is ő kéri a gyógyulást... A beteg sokszor öntudatlanul a betegséget választja a bizonytalan, felelősséggel terhelt, egészséges élet helyett. Nem meri letenni ezt a kelyhet, mert a biztos rossz sokszor megnyugtatóbb a bizonytalan jónál. Az édesapa tudja a különbséget egészség és betegség között, ezért könnyörög Jézusnak.

Kívülállóként esetleg tisztábban láthatunk és hatékonyabbak lehetünk? Amit meg tudunk tenni másokért, azt meg is tesszük?

Jézus – Most jött le a színeváltozás hegyéről, ahol átélhette a határtalanságot, lehetetlent nem ismerést, Isten átölelő, támogató szeretetét. Megérkezik, és azzal szembesül, hogy tanítványai, akik már évek óta vele vannak, egy működő imát sem tudnak elmondani, hogy kiűzzenek egy gonosz lelket. Jézus csalódott, mert „itt” nem úgy működnek a dolgok, ahogy szeretné.

Tudjuk, mire vagyunk képesek? Ha gyógyítani nem tudunk, hegyeket mozgatni nem tudunk, mire elég a hitünk?

Bitterné Gyöngyi, Mór